

tømmende beskrivelse af pensionsbegrebet i videre forstand.

Forslagets §§ 2-17 tilsigter at give en sådan beskrivelse.

Som et led i den tilsvarende beskrivelse af private pensionsordninger i ansættelsesforhold indgår i renteforsikringsloven — ligesom de i praksis udviklede regler forud for denne lov — at der mellem arbejdsgiver og arbejdstager skal være aftalt en båndlæggelse af pensionsmidlerne. Dette krav har man opgivet i lovforslaget, dels fordi værdien af en sådan båndlæggelse — der til enhver tid vil kunne ophæves, hvis parterne er enige om det — i sig selv er temmelig problematisk, dels fordi spørgsmål om båndlæggelseskravets rækkevidde og nærmere indhold har affødt mange vanskeligheder i praksis. Opgivelsen af båndlæggelseskravet som et vilkår for den skattemæssige godkendelse vil naturligvis ikke være til hinder for, at parterne faktisk træffer aftale om en båndlæggelse, som i langt de fleste tilfælde vil være motiveret af andre grunde end skattemæssige overvejelser. I stedet for båndlæggelsesvilkåret har man gennem de skærpede beskatningsregler i forslagets §§ 28-31, jfr. § 48, søgt at modvirke tendenser til udbetaling eller disposition „i utide“, det vil sige, før de pensionsbegivenheder er indtrådt, som er opregnet i kapitel 1.

Overgangsregler.

Der er i lovforslaget medtaget en række overgangsbestemmelser vedrørende bestående pensionsordninger. Der er her tale om langfristede aftaler mellem på den ene side arbejdsgiver og arbejdstager — eller „selvpensionisten“ — og på den anden side vedkommende forsikringselskab, pengeinstitut o. s. v., og disse aftalers nærmere indhold vil bl. a. være bestemt af beskatningsreglerne. For at undgå at de foreslåede ændringer i beskatningsreglerne skal gribe forstyrrende ind i bestående pensionsordninger, som er omfattet af de gældende pensionsbeskatningsregler, er det anset for ønskeligt i det væsentlige at opretholde de gældende regler om disse ordningers indhold.

De anførte hensyn findes dog ikke at være til hinder for at lade de foreslåede ændringer i skatte- og afgiftsreglerne ved udbetaling eller disposition „i utide“ gælde også for de bestående ordninger. På den anden side følger forslaget det synspunkt, at hidtil gældende betingelser, som ikke foreskrives for nye ordninger af den pågældende art, heller ikke bør opretholdes for de bestående ordninger. Dette gælder således renteforsikringslovens båndlæggelseskrav, der er omtalt ovenfor, samt renteforsikrings-

lovens krav om „inkonvertibilitet“ for rateforsikring, jfr. herom bemærkningerne til §§ 8-9.

Det er fundet hensigtsmæssigt at optage de overgangsregler, der må antages at få betydning gennem en længere årrække, ved selve de bestemmelser i forslaget, som i øvrigt omhandler bestående og fremtidigt oprettede ordninger af den pågældende art. Samtidig har man dog af hensyn til reglernes overskuelighed gennemført det system, at disse overgangsregler er optaget enten som selvstændig paragraf eller som selvstændige stykker i slutningen af de pågældende paragraffer. Man vil således i cirkulærer og lignende kunne give en udtømmende opregning af de regler, der — udover de mere kortfristede overgangsbestemmelser, der er udskilt i lovforslagets afsnit V — fremover alene vil få betydning for de nu bestående ordninger, nemlig §§ 7, 9, 11, 13, § 17, stk. 2, § 20, stk. 2-3, § 27, § 31, § 32, stk. 2, § 34, § 35, stk. 2 og § 47, (samt — uden for afsnit I — § 50, stk. 7).

Muligheden for at vælge beskatningsform.

Til § 1.

I udvalgsbetænkningens lovudkast er der optaget krav til pensionsordningernes form, idet det såvel for pensionskasseordninger og forsikringer med løbende livsbetingede udbetalinger som for rateforsikringer i pensionsøjemed og kapitalforsikring og opsparing i pensionsøjemed i selve definitionen af den pågældende ordning er medtaget, at vedtægten, policen eller kontoen skal være betegnet med visse nøje præciserede udtryk: „P-pensionskasse“, „P-forsikring“, „P-rateforsikring“, „P-kapitalforsikring“ eller „P-opsparing“. Samme betegnelse skal findes på præmiekvitteringer o. lign. i den pågældende ordning.

Dette formkrav har ifølge udvalgsbetænkningen en dobbelt begrundelse. For det første vil det indebære en væsentlig lettelse for de skattelignende myndigheder, at disse normalt vil kunne undlade en dyberegående undersøgelse af, om de skattemæssige vilkår for „P-ordninger“ er opfyldt. Det vil som hovedregel være tilstrækkeligt at påse, om den pågældende kvittering eller lignende er „P-stemplet“. Dernæst indebærer systemet, at den enkelte skatteyder, hvor en ordnings skattemæssige stilling er betinget af, om den „P-stemples“ eller ikke, selv vil kunne vælge, om han ønsker ordningen behandlet som „P-ordning“.

Med en sådan udformning af loven ville en manglende opfyldelse af formkravet, hvadenten den er forsætlig eller skyldes en fejltagelse, medføre, at den som hovedregel begunstigede skattemæssige